DOMSTOLENS DOM (fjerde afdeling)
1. april 1987 *

I sag 257/85,

C. Dufay, 19, rue Bovis Vilde, 92260 Fontenay-aux-Roses, Frankrig, ved advokat Stanley Chaney, 19, boulevard Henri-IV, 75004 Paris, og med valgt adresse hos advokat Alex Schmitt, 13 boulevard Royal, 2449 Luxembourg,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet, ved konsulent Francesco Pasetti-Bombardella og ved kontorchef Manfred Peter, Luxembourg, bistået af advokat Alex Bonn, Luxembourg, og med valgt adresse hos denne, 22, Côte d'Eich, Luxembourg,

sagsøgt,

angående: a) udbetaling af syv måneders løn som godtgørelse for manglende opsigelsesvarsel, b) genindplacering i kategori B med udbetaling af tilsvarende løntilgodehavende og c) godtgørelse for uberettiget afskedigelse i henhold til afgørelse af 15. oktober 1984 truffet af formanden for Europa-Parlamentets Liberale og Demokratiske Gruppe,

har

DOMSTOLEN (fjerde afdeling),

sammensat af afdelingsformanden C. Kakouris, dommerne T. Koopmans og G. C. Rodríguez Iglesias,

generaladvokat: J. L. da Cruz Vilaça
justitssekretær: P. Heim

* Processprog: Fransk.

på grundlag af retsmøderapporten og efter den mundtlige forhandling den 27. november 1986,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 5. februar 1987,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 14. august 1985, har Christiane Dufay, midlertidigt ansat i kategori C ved Europa-Parlamentet, tilknyttet Europa-Parlamentets Liberale og Demokratiske Gruppe i Paris, hvis kontrakt blev opsagt ved skrivelse af 15. oktober 1984 med udbetaling af et beløb svarende til et opsigelsesvarsel på tre måneder, anlagt sag med påstand om: a) udbetaling af syv måneders løn som godtgørelse for manglende opsigelsesvarsel, b) genindplacering i kategori B med virkning fra 1. november 1980 under hensyntagen til det normale karriereforløb i denne kategori og med alle heraf flydende rettigheder, navnlig for så vidt angår hendes fratrædelsesgodtgørelse, og c) erstatning for den hende påførte skade som følge af løntab før og efter afskedigelsen.

2 Sagsøgeren, der er fransk statsborger, blev ansat af Europa-Parlamentets Liberale og Demokratiske Gruppe i Paris som midlertidigt ansat i lønklasse B 3. Ansættelseskontrakten af 1. juli 1973 på bestemt tid blev ved en tillægskontrakt af 31. januar 1975 ændret til en kontrakt på ubestemt tid.

3 I april 1981 foreslog Den Liberale og Demokratiske Gruppe sagsøgeren en ændring af kontrakten, som omfattede indplacering i lønklasse C 2, hvilket hun accepterede ved at underskrive en tillægskontrakt af 7. april 1981, hvorefter hendes nye indplacering fik virkning fra 1. november 1980. Sagsøgeren tilbagebetalte et beløb, der svarede til lønforskellen mellem lønklasse B 3, løntrin 4, og lønklasse C 2, løntrin 5.

4 Ved skrivelse af 15. oktober 1984 opsagde formanden for Den Liberale og Demokratiske Gruppe endeligt sagsøgerens kontrakt med virkning fra 1. december 1984 med udbetaling af et beløb svarende til et opsigelsesvarsel på tre måneder.

5 Sagsøgeren har anført, at hun den 11. april 1985 har indgivet en klage til Parlamentet, som er forblevet ubesvaret.

6 Der henvises til retsmøderapporten, for så vidt angår en mere indgående fremstilling af de faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter. Disse omstændigheder gengives derfor kun i det følgende, for så vidt de er nødvendige for Domstolens argumentation.

7 Da Europa-Parlamentet som sagsøgt principalt har gjort gældende, at sagsøgerens påstande ikke kan admitteres, skal der først tages stilling til disse afvisningspåstande.

Formaliteten — første påstand

8 Ifølge Europa-Parlamentet er den bebyrdende retsakt den afgørelse om afskedigelse, som blev fuldbyrdet den 1. december 1984. Det er således senest denne dato, der kan danne udgangspunkt for tremånedersfristen for indgivelse af en klage, jfr. vedtægtens artikel 90, stk. 2, som ifølge artikel 46 i Ansættelsesvilkårene for de Øvrige Ansatte i Fællesskaberne ved analogi finder anvendelse på midlertidigt ansatte. Klagen blev imidlertid indgivet den 11. april 1985, altså efter udløbet af tremånedersfristen, hvorfor denne påstand ifølge Europa-Parlamentet ikke kan antages til realitetsbehandling.

9 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at hun ikke er omfattet af den nævnte frist, fordi den er i strid med artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

10 Det bemærkes i denne henseende blot, at det princip, der er fastsat i den nævnte bestemmelse i Menneskerettighedskonventionen, nemlig at enhver skal være berettiget til en retfærdig rettergang, der også er anerkendt i Fællesskabets retsorden, ikke er til hinder for fastsættelse af en søgsmålsfrist.

11 For det andet har sagsøgeren anført, at hun udsættes for forskelsbehandling i forhold til andre lønmodtagere med beskæftigelse i Frankrig, da disse i henhold til fransk ret indrømmes en længere frist til indgivelse af en klage.

12 Det bemærkes i denne forbindelse, at sagsøgeren blev ansat i overensstemmelse med ansættelsesvilkårene, hvilket udtrykkeligt fremgår af hendes ansættelseskontrakt af 1. august 1973. Ansættelsesvilkårene sammenholdt med tjenestemandsvedtægten, hvortil der med hensyn til klageadgang henvises i artikel 46, regulerer de midlertidigt ansattes arbejdsforhold og udelukker anvendelsen af enhver anden ordning.

13 Det forhold, at Fællesskabets ansatte modsat andre lønmodtagere i det land, hvor de gør tjeneste, er underlagt en fællesskabsretlig ordning, kan i øvrigt ikke betragtes som forskelsbehandling.

14 Det fremgår af ovenstående betragtninger, at den første påstand ikke kan admitteres.

Formaliteten — anden påstand

15 Europa-Parlamentet har gjort gældende, at også denne påstand bør afvises på grund af forsinkelse, idet sagsøgeren allerede den 7. april 1981, da hun underskrev tillægskontrakten, havde kendskab til den akt, der indeholder et klagepunkt mod hende, nemlig hendes indplacering i kategori C. Yderligere accepterede sagsøgeren ved at underskrive tillægskontrakten sin indplacering i denne kategori.

16 Sagsøgeren har fremført samme anbringende som ovenfor, idet hun har gjort gældende, at de i vedtægten fastsatte frister ikke finder anvendelse på hendes tilfælde.

17 Uafhængigt af spørgsmålet, om et annullationssøgsmål i henhold til EØF-traktatens artikel 179 og vedtægtens artikel 91 kan admitteres, når det er anlagt til prøvelse ikke af en institutions ensidige retsakt, men af en kontrakt, som er underskrevet af institutionen og sagsøgeren, bemærkes, at sagen er for sent anlagt, for så vidt angår den anden påstand. Det argument, at sagsøgeren alene havde valget

mellem en påtvunget fratrædelse eller accept af sin nye indplacering, påvirker ikke det forhold, at sagen er for sent anlagt.

18 Følgelig kan den anden påstand heller ikke admitteres.

Formaliteten — tredje påstand

19 Over for sagsøgerens påstand om erstatning for det tab, hun har lidt som følge af afskedigelsen, har Europa-Parlamentet anført, at denne støttes på afskedigelsens påståede ulovlighed. Ifølge Domstolens praksis gælder der for erstatningssøgsmål, der støttes på ulovligheden af de afgørelser, som lægger til grund for søgsmålet, imidlertid samme frister som de i vedtægtens artikel 90 anførte for annullationssøgsmål.

20 Sagsøgeren har også her gjort gældende, at de i vedtægten fastsatte frister ikke finder anvendelse på hendes tilfælde, og krævet, at fransk ret finder anvendelse for herved at afhjælpe det forhold, at der ikke foreligger bestemmelser om erstatning for tab forårsaget ved afskedigelse eller tvungen fratrædelse af ansatte omfattet af ansættelsesvilkårene.

21 Det bemærkes, at ifølge Domstolens faste praksis gælder de i vedtægtens artikler 90 og 91 fastsatte frister for søgsmål anlagt efter EØF-traktatens artikel 179, hvorefter Domstolen har kompetence til at afgøre tvister mellem Fællesskabet og dets ansatte.

22 I den foreliggende sag skyldes det tab, sagsøgeren hævder at have lidt, to retsakter, nemlig beslutningen om indplacering i en anden kategori i henhold til tillægskontrakten af 7. april 1981, og beslutningen om hendes afskedigelse, hvis lovlighed anfægtes i stævningens første to påstande.

23 Som konstateret ved gennemgangen af stævningens to foregående påstande har sagsøgeren imidlertid ikke overholdt de i vedtægten fastsatte frister for anfægtelse af de retsakter, som har påført hende tab. Følgelig bør sagen afvises, også for så vidt angår erstatningspåstanden.

24 Herefter vil sagen i det hele være at afvise.

Sagens omkostninger

25 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (fjerde afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Kakouris Koopmans Rodríguez Iglesias

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 1. april 1987.

P. Heim
Justitssekretær

C. Kakouris
Formand for fjerde afdeling